



ROTTERDAMSCHES COURANT.

ZATURDAG 6 DECEMBER.

KENNISGEVING.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS van ROTTERDAM brengen bij deze ter kennis der Ingezetenen, dat de Commissie, die in vorige jaren wel op zich heeft willen nemen, om aan de behoefte van de Burgerij gedurende het Wintersalzoen een versterkend en verwarrend Voedsel uit te reiken, zich wederom even edelmoedig en ongelooft bereid heeft verklaard, om ook gedurende den aanstaanden Winter met die Spijsontdekking aan de Armen onder hunne Mededeelingen te belasten, in geval zij door ruime en genoegzame inschrijvingen wederom in staat zal worden gesteld, tot welk einde de Biljetten van Inschrijving aan de huizen der Inwoonders zullen worden rondgedragen en binnen eenige dagen weder zullen worden afgehaald.

Burgemeester en Wethouders achten het noodig, om het nuttige en heilzame van eenen maatregel, door de ondervinding sedert lang reeds algemeen gescafd, bij deze te betoogen, maar vertrouwen, dat ook weder de meer gegode Ingezetenen, gedreven door dankbaarheid voor hetgeen zij zelven mogen genieten en door liefde voor den naasten, zich evenzeer als te voren zullen beijveren om van het hunne, door de bekroonde inschrijvingen, aan hunne minvermogende Medeburgers mede te deelen.

Rotterdam den 5 December 1856.

De Secretaris,

FORM VAN 'S GRAVESANDE.

De Burgemeester,
A. SCHADEE, L. B.

Buitenland.

PARIS den 4 december.

Het bezoek, dezer dagen door koningin *Victoria*, met haren Gemaal en aanstaanden behuwdzoon prins *Fredrik Willem* van Pruisen aan de Fransche Koningin-Weduwe gebragt, heeft, naar verzekerd wordt, op het Hof der Tuilerien een onaanneemelen indruk gemaakt.

Volgens de veldwinnende meeningen in diplomatieke kringen zullen alleen de tweede gevolmagtigden aan de nieuwe conferentien deel nemen.

De *Constitutionnel* behelst heden een hoofdartikel, welks voorname inhoud hierop nederkomt: „De Mogendheden welke het Parijzer verdrag geteekend hebben zijn het over een belangrijk punt eens geworden en hebben eenparig besloten dat eerlang eene nieuwe Conferentie te Parijs zal worden geopend, om een einde aan de uiteenlopende uitleggingen te maken, die aan sommige punten gegeven zijn. Deze eerste stap op den weg der verzoening laat geen twijfel over of de bestaande verschillen zullen gelukkig en spoedig opgelost worden.

De Fransche Regering heeft dit altijd den besten weg acht om tot eene voldoende ontkenning te leiden. Het bestaat geenszins plan om het werk van het Congres van nieuws af te beginnen, om den tekst of de bepalingen van het verdrag te veranderen. Wat de Conferentie te doen overblijft is eenvoudig het uit te leggen, den zin daarvan op eenige twijfelachtig gebleven punten te bepalen. De vereeniging zal dit maal alleen uit de tweede gevolmagtigden zamengesteld en naar alle waarschijnlijkheid van zeer korten duur zijn. Het liet zich verwachten dat deze tijding met blijkbare voldoening door Europa ontvangen zou worden; reeds heeft het daaruit ontstaan vertrouwen een gunstigen invloed op den openbaren staat en op de zaken uitgeoefend. Nogtans is het niet waarschijnlijk dat alle moeilijkheden reeds nu in de hoofdzaken vereffend zijn, maar veeleer dat iedere Mogendheid nog aan hare bijzondere zienswijze over die punten vasthoudt. Juist hieruit blijkt de noodzakelijkheid dezer nieuwe Conferentien. Verschillende gevoelens zullen thalve in deze nieuwe zittingen van het Congres nog uitsprekend worden, maar, of de overeenstemming zal, of men wensch, uit wederzijdsche inwilligheden ontstaan, of zij zal het resultaat eener stemming en eener verdediging wezen. Zoowel in het eene als in het andere geval kan eene goede oplossing niet twijfelachtig zijn. Als de moeilijkheden eenmaal zijn vereffend en de beweegredenen welke het bezetten der Turksche provinciën en zeeën tot heden toe hebben doen voortduren verdwenen zijn, dan zullen de Engelsche en Oostenrijksche schepen en troepen terstond den aftogt bewerken, en daardoor zal het verdrag, in het Oosten overal, zijne volledige uitvoering erlangen.”

Aan het station van den zuiderspoorweg te Bordeaux stond maandag nacht brand, waardoor een gedeelte der gebouwen, vele materialen, aldaar bewaard koper koper, en ook eenige boeken der administratie vernield werden. De schade wordt op 150,000 francs begroot.

Te Marseille waren de aanvoeren van granen heden beduidend en de prijzen vast.

Te Marseille zijn berigten uit Konstantinopel tot november ontvangen. Het *Journal de Constantinople* vestigt dat *Reschid*-pacha met Frankrijk gunstige gevoelens bezield is en een Ministerie van verzoening tracht te vormen. De Fransche gezant *de Thouvenel* heeft *Abdulkhan*, den Perzischen ambassadeur bij het Fransche Hof, die zich nog altijd in de Turksche hoofdstad bevindt, een grooten maaltijd gegeven, aan welken de heer *Barre*, gezant van Frankrijk bij het Perzische Hof, deel nam. De inschrijving op den spoorweg van Smyrna is geopend. Volgens het *Journal de Constantinople* hebben de Afghanezen hunne gemeenschap met *Hérat* hersteld, terwijl de *Presse d'Orient* daarentegen zegt hoe uit Perzië ontvangene dépêche het zonder slag of toorn bemagtigen van die stad, in weerwil van het aanbod der Afghanezen troepen, barigt. De Perzen hadden, als laatstgenoemd blad, groote versterkingen ontvangen. — In Griekenland was, volgens een dagblad van Athene, alles rustig. Een ander blad beklagt zich dat de Turksche Regering het zenden der reguleere troepen

weigert, die bij het tusschen de beide Landen gesloten verdrag tot betuiging der rooverij op de grenzen bevestigd waren. Laatstgenoemd blad bevestigt het reeds gemelde, dat er eene nota van den heer *von Butaniëff* bestaat, waarbij hij de ontruiming der Vorstendommen en van de Zwarte Zee vordert.

— Ofschoon nadere tijdingen wegens de oproerigheden in Sicilië nog ontbreken, gelooft men hier echter vrij algemeen dat zij zich slechts tot enkele plaatsen bepaald hebben en gemakkelijk te dempen zullen geweest zijn. Mogt het tegendeel zich bevestigen dan zal het Engelsch eskader te Malta, dat bereids gewaarschuwd is, ongetwijfeld naar Palermo stevenen, waaruit dan ernstige verwikkelingen konden voortvloeijen.

— De Fransche ambassadeur in Spanje, markies *de Turgot*, is li. vrijdag te Bayonne aangekomen en van daar naar Madrid verder gereisd.

LUXEMBURG den 2 december.

De onderstaande proclamatie van den Koning-Groothertog is hier gisteren afgekondigd:

„Wij *WILLEM III* enz. — Luxemburgers! Wij hadden de Kamer der Afgevaardigden uitgenoodigd tot loyale medewerking om in de Staatsregeling van 1848 enkele veranderingen te brengen, welke niet in willekeur, maar in voor het Land verplichtende verdragen haren grond hebben. Tot ons leedwezen is die medewerking, in weerwil der welwillende en verzoenende pogingen van onzen veel geliefden Broeder en Stedehouder, geweigerd. Men heeft de goede oogmerken der gematigde mannen verlamd. Men heeft aan onze voorstellen de daaraan toekomende ontvangst, zelfs wat den vorm betreft, niet ingewilligd; men heeft het onderzoek daarvan willekeurig belet. Onze waardigheid, onze prerogatieven en de regten des Lands zijn door die handelwijze ten sterkste gekrenkt. Volgens ons landsheerlijk regt, in het besef onzer verplichtingen jegens onze bondgenooten en jegens onze onderdanen, stellen Wij ons hiermede weder in het bezit der van onze Kroon onafscheidbare magt; Wij erkennen de verplichtingen, het Groothertogdom bij de verdragen opgelegd, en Wij verzekeren aan onze onderdanen het genot van ware vrijheden en waarborgen.

„Luxemburgers! De Staatsregeling van 1848, het werk uit een tijd van beroering en donkere bekommeringen, leed aan wezenlijke gebreken. Wij zijn niet zoo gelukkig geweest u door het orgaan uwer Vertegenwoordigers in eene handeling van verzoenende hervorming deel te zien verkrijgen, maar wij zijn overtuigd dat diegenen onder u welke aan hunnen Vorst en hun Land hartelijk verkleefd zijn de verklaring van onzen wil met voldoening en dat allen die met eerbied en onderwerping vernemen zullen. Brengt daardoor voorvallen bij ons in vergetelheid welke bij ons eene treurige herinnering hebben achtergelaten, en brengt door eendragt en Vaderlandsche liefde te weeg dat de vrijheden en waarborgen, welke Wij u heden uit vrijen en volkomen wil verzekeren, heilzame vruchten voor het Land dragen. Dus doende zult gij u de vaderlijke voorzorg en genegenheid waardig maken die Wij steeds voor u gekoesterd hebben, en die Wij ons gelukkig achten zullen jegens u allen en ieder van u te kunnen blijven bewaren.

„'s Gravenhage den 27 november 1856. (get.) *Willem*.“

Het gelijktijdig verschenen bevelschrift, op de herziening der Staatsregeling betrekkelijk, luidt dus:

„Wij *Willem III* enz. Overwegende dat de Staatsregeling van 9 juli 1848, het werk uit een tijd van beroering, bepalingen inhoudt welke in regenspraak zijn met de grondbeginselen van den Duitschen Bond, waartoe het groothertogdom Luxemburg volgens de acten en verdragen behoort, waarbij het als onafhankelijke Staat erkend is; — overwegende dat Wij de loyale medewerking der Kamer van Afgevaardigden hebben ingeroepen tot vervulling van den Bondspligt om de Staatsregeling des Groothertogdoms met die beginselen in overeenstemming te brengen; — echter het in de Kamer voorgevallene eene herziening in den door de Staatsregeling voorgeschreven vorm onmogelijk heeft gemaakt en tevens de prerogatieven der Kroon, volgens die Staatsregeling zelve uitgeoefend, ten sterkste heeft gekrenkt. Met het doel om den pligt te vervullen, ons door de hoedanigheid van een Bondsvorst opgelegd, en gelijktijdig aan onze Luxemburgsche onderdanen een bestuur te waarborgen dat de ware vrijheden en waarborgen beschermt; hebben Wij bevolen en verordend, gelijk Wij bevelen en verordenen bij deze, hetgeen volgt: Art. 1. De Kamer der Afgevaardigden is ontbonden. Art. 2. De Staatsregeling van 9 juli 1848 wordt herzien als volgt: (Hier volgen de afzonderlijke bepalingen.) Art. 3. De tekst der volgens de voorschriften van het vorige artikel herziene en met eene nieuwe reeks van artikelen vermeerderde Staatsregeling zal ten gevolge der tegenwoordige ordonnantie openbaar gemaakt worden. Deze zoodanig herziene tekst maakt voortaan de eenige officiële tekst der Staatsregeling des Groothertogdoms uit. Art. 4. Wij behouden ons voor zoodanige wettige maatregelen te nemen als door de herziening der Staatsregeling of de belangen van ons Groothertogdom gevorderd worden en voor den regelmatigen gang der openbare dienst, in afwachting der bijeenkomst van de Statenvergadering, noodzakelijk kunnen worden geacht. — 's Gravenhage den 27 november 1856.“ — Hierop volgen de handteekeningen der vijf Bewindsliden.

De nieuwe Staatsregeling is nagenoeg eensluidend met het bekende voorstel tot herziening, en wat daarvan afwijkt is geenszins in meer ruimen zin. Zoo zou, volgens het voorstel, de Kamer der Afgevaardigden uit 40 leden bestaan, maar volgens de nieuwe Staatsregeling uit slechts 36 leden. De census der kiesgerechtigden is verhoogd. Volgens het voorstel zou de Groothertog den voorzitter en den ondervoorzitter der Kamer uit eene dubbele door de Kamer ingediende lijst benoemen; hiervan is thans geen sprake meer en de benoeming geheel vrij. De vrijheid der drukpers, het regt van vereeniging en de competentie der rechtbanken zijn verder aanmerkelijk belemmerd.

(Per Telegraaf.)

WIENEN den 4 december.

De Oosterr. Correspondenz zegt dat de Keizer den verjaardag zijner troonbeklimming door eene daad van goedertierenheid heeft gekenmerkt. 70 om staatkundige redenen veroordeelde Italianen hebben amnestie erlangd en het op de bezittingen van al de uitgewekenen gelegd beslag is opgeheven.

Binnenland.

's GRAVENHAGE den 4 december.

Staten-Generaal.

TWEDE KAMER. — Zitting van donderdag 4 december. (Vervolg.)

BERAADSLAGINGEN OVER HOOFDSTUK V DER STAATSREGOOTING VOOR 1857.

De heer *van der Veem* bespreekt het lot der onderwijzers op de lagere scholen; hij meende van dit Ministerie onverwijld voorziening in deze aangelegenheid te mogen verwachten. Dit schijnt echter het geval niet te zijn.

De heer *Baud* blijft met vertrouwen de vervulling der heden morgen gedane belofte te gemoet zien nopens de wet op het onderwijs; men moet den wondheeler den tijd gunnen om den kranke de kunstbewerking te doen ondergaan; zijn vertrouwen op het recept van dezen wondheeler berust op drie gronden: 1^o, op de persoonlijke schatting der twee Staatsmannen, die zich als hoofden van dit Ministerie hebben doen kennen; 2^o, op de verdere samenstelling van dit Ministerie, en 3^o, op de wording van dit Kabinet, ontstaan uit een proprio motu des Konings.

De heer *Blaupot ten Cate* zal, wanneer de Regering de wet van 1806 in overeenstemming weet te brengen met de geopperde bezwaren, dit dankbaar aannemen; overigens ondersteunt hij den aandrang tot het maken van spoed met de indiening der onderwijswetten.

De heer *Thorbecke* protesteert tegen den derden grond van vertrouwen van den heer *Baud* in de wording van dit Ministerie, het proprio motu des Konings; hij zegt dat we in constitutionelen zin hier geen proprio motu des Konings kennen, maar een Koning, regerende met een verantwoordelijk Ministerie en in gemeen overleg met de Staten-Generaal; den persoonlijken wil des Konings hier in discussie te brengen is strijdig met alle parlementaire vormen en geschikt om de parlementaire vrijheid te onderdrukken.

De heer *Kien* betoogt dat hij is ministerieel en constitutioneel en treedt te dien aanzien in zoo wijdloofte beschouwingen dat hij herhaalde malen tot de orde wordt geroepen door den Voorzitter, die aanvoert hoe het thans niet te pas komt in politieke beschouwingen te treden, daar nu in beraadslaging de afdoeling nopens het onderwijs. De spreker besluit zijn betoog met de verklaring, dat hij zich geheel met den heer *Baud* vereenigt en dus bereid is op welwillende wijze mede te werken om de Koninklijke gedachte van verzoening in toepassing te brengen en de regeling van het onderwijs te bevorderen.

De heer *Elout van Soeterwoude* deelt voor een groot deel de beschouwingen van den heer *Baud*, maar had gewenscht dat het Ministerie zich het eerst had bezig gehouden met de behandeling van het gewichtig onderwerp nopens het onderwijs, en wel van het lager onderwijs, waarop hij alsnog aandringt.

De Minister *van Justitie* neemt het woord tot beantwoording van eenige sprekers, omdat zijn ambtgenoot voor de Binnenlandsche Zaken zich eenigermate ongesteld bevindt. De Minister vraagt, waarom zoo sterk wordt aangedrongen op het mededeelen van nadere bijzonderheden nopens de regeling van het vraagstuk van het onderwijs, nu de Regering heeft kenbaar gemaakt dat zij tot grondslagen van die regeling wil doen strekken: 1^o, de eerbiediging van de gehechtheid der Natie aan hare Christelijke wording; 2^o, de gehechtheid der Natie aan de gemengde school, en 3^o, dat de Regering niet moet voorschrijven de mate van het Christendom. Deze denkbeelden wenscht de Regering in harmonie te brengen bij de wet tot regeling van het lager onderwijs, maar de Regering acht zich niet verplicht nu reeds de wijze kenbaar te maken om die grondslagen te ontwikkelen, om reden de zaak thans niet aan de orde is; de Regering was van oordeel dat zij na hare gedane blootlegging niet verder mogt gaan, terwijl iedereen ligt kan gissen welken

weg men zal inslaan, daar het geene ontdekking op een nieuw gebied geldt. Hij kan toch niet denken dat men meerdere mededeelingen verlangt om die tot grondslag te nemen der uit te brengen stem over de begroting. Daar het voornemen bestaat de ontwerpen binnen drie maanden in te dienen, kan geene questie zijn van talmen, en hij gelooft dat de bevolking de aanbieding van een wetsontwerp gerust zal afwachten. Daar de drie ontwerpen in drie afzonderlijke ontwerpen zullen vervat zijn, zal de Kamer in staat zijn dat nopens het lager onderwijs het eerst in behandeling te nemen. Verder zegt de Minister het te hebben betreurd dat de antecedenten-polemiek zoo uitvoerig geweest is, niet in zijn eigen belang, maar in dat van de waardigheid der debatten; het valt toch gemakkelijk iemands handelingen of woorden op te rakelen, ten einde hem van inconsequentie te beschuldigen en daardoor den schijn van oneerlijkheid op hem te laden, waarbij nog komt dat men, als men aan het bewind is gekomen, zijn persoonlijk gevoelen niet aan de Natie mag opdringen, waarom de Regering, zoo zij hare roeping beseft, boven de partijen moet staan; het komt den Minister voor dat eene antecedenten-polemiek tot niets anders leidt dan om elke Regering onmogelijk te maken. Het Ministerie zal zich echter verdedigen, wanneer men zijne beginselen bestrijft, zijne politiek beoordeelt. Zoo moet hij zeggen, dat het niet inconsequentieel geweest is, toen het eene taak aanvaardde, waarvoor het verantwoordelijk is; men heeft wel gezegd, dat men die taak aanvaardde tegenover de rigting van de meerderheid der Kamer, maar die bewering gaat niet op, want er was noch van generale noch van officiële meerderheid gebleken; het is mogelijk dat de vroeger aanhangige wet nopens het lager onderwijs bij de eindstemming geen meerderheid erlangde; er bestaat ook volstrekt geen parlementaire daad, waaruit blijken zou, dat we de meerderheid tegen ons zouden hebben in de verzoenende poging, die wij willen aanwenden; zoo wij een politieke feil hebben begaan, dan zijn we bereid te vallen, maar met eere; maar dan moeten wij niet worden bestookt door pijlen in het vuur der politieke hartstogten gescherpt en vergiftigd door hatelijke insinuatien.

En thans wil de Minister een woord van zich zelve spreken. Men heeft den heer Groen een lauwerkrans gevlochten over diens zelfstandigheid; maar zoo, dat het scheen alsof daarbij op 's Ministers persoon de stempel van politieke oneerlijkheid werd gedrukt. Hij is overtuigd, dat de heer Groen zoodanigen lof niet begeert. Hij wil zich zuiveren van de blaam, niet van politieke inconsequentie, maar van politieke oneerlijkheid. Hij heeft jaren lang, hij komt er rond voor uit, geijverd voor de bijzondere school; hij heeft jaren lang de redactie op zich genomen van een tijdschrift, daaraan gewijd; hij was de eerste oprichter eener bijzondere school in ons Vaderland; hij is lid der directie over eene Christelijke normaalschool; en in den parlementairen strijd heeft hij steeds naast den heer Groen gestaan, om aan de bijzondere scholen die regten te geven, die haar toekomen en welke, zoo lang hij aan het bewind is, niet zullen komen te lijden; hij heeft dus, het is volkomen waar, zeer voor de bijzondere school geijverd. Maar dit belet niet om thans, als Minister, een ander beginsel vast te staan; op dat standpunt mag hij zijn denkbeeld van het Christendom op de school niet realiseren; dat is geen beginsel-loosheid of bukken voor de meerderheid; het is alleen wijken voor de omstandigheden, die eene verwezenlijking van dat ideaal onmogelijk maken; het is de toestanden nemen zoo als ze zijn. Maar er zijn ten deze grenzen. Zijn geweten zou hem bij voorbeeld nimmer toelaten te helpen tot stand brengen een onderwijs, dat zoo zij, dat daardoor aan de Natie het Christelijk gevoel en conscientie wierd ontnomen, waarbij het zou verboden zijn op de school te noemen den naam van Hem, voor wien ieder Christen den diepsten eerbied heeft, waardoor de kinderen zouden zijn beroofd van dien zegen, die ook hun toekomt. Waarin bestaat dan het verschil met zijne anti-revolutionaire vrienden? Alleen in de verschillende waardering van de roeping van het Christendom met betrekking tot den Staat. Hun denkbeeld is het bestaan van een Christelijken Staat. Dat moeten zij ook willen realiseren, zoo als dit in Duitschland wordt voorgestaan door den bekenden schrijver Stahl. Z. Exc. beschouwt het Christendom niet geroepen als Staatswet te werken, maar alleen als eene kracht, als een zuurdeesem, waarmede de maatschappij moet worden doortrokken.

De heer Thorbecke vraagt, waarom men de beraadslagingen over het vorig ontwerp op het onderwijs niet heeft laten doorgaan, wanneer de meerderheid der Kamer ten aanzien van dat ontwerp niet zeker was. Wat de door den Minister genoemde grondslagen der wet op het onderwijs betreft, meenen velen dat de beide eersten met elkander in strijd zijn, terwijl hij, wat de mate van Christelijkheid betreft, juist heeft gevraagd wat daaronder moet worden verstaan. De vraag waar het op aankomt geldt slechts één punt en nu bevreemt het hem dat de Minister zijne overtuiging althans niet heeft willen uitspreken. Wat het afzonderlijk behandelen der drie wetsontwerpen aangaat; merkt hij op dat in de Troonrede de niet afzonderlijke indiening der drie ontwerpen was vooreggez. De spreker kan het nagaan der antecedenten niet zoo afkeuren. Het boven de partijen stellen keurt hij goed, mits de Minister zelf een beginsel heeft, dat zich van al de partijen onderscheidt.

De heer Groen van Prinsterer verdedigt mede de antecedenten-polemiek; zegt dat men den Minister van Justitie niet van politieke oneerlijkheid, zelfs niet van onopregtheid beschuldigt, maar dat de Minister niet van politieke inconsequentie is vrij te pleiten; gelooft dat de Minister voorzigtig moet zijn, om niet te komen tot het resultaat dat de gemengde school eene godsdienstlooze school is, en merkt op dat de vraag niet is of Nederland is een Christelijke Staat of dat er eene Christelijke Natie is, maar hoe aan de behoeften eener godsdienstige Natie kan worden voldaan. Hij zal echter zijne goedkeuring aan de begroting hechten.

De heer Baud toont aan dat de heer Thorbecke zich ook niet altijd gelijk is gebleven en wijst daarbij op diens werk over de Grondwetsherziening en hoe hij naderhand die Grondwet als Minister heeft uitgevoerd. Hij verdedigt verder wat hij gezegd heeft nopens het proprio motu, want de Grondwet huldigt dit. Ten slotte zegt hij in den strengsten zin aan de Grondwet gehecht te zijn, maar er bestaat verschil van opvatting;

hij meent dat de Grondwet op horizontalen bodem gebouwd is, anderen daarentegen, waaronder hij echter uitdrukkelijk verklaart den heer Thorbecke niet te rangschikken, beschouwen de Grondwet gebouwd te zijn op een hellend vlak, maar aan het einde van die helling staat de Republiek.

De heer Thorbecke antwoordt hierop, met vrijmoedigheid zijne antecedenten te kunnen inroepen, en zegt dat tegenover de Republiek, waarvan de heer Baud sprak, het despotisme staat.

De heer Baud verduidelijkt nader zijne meening. De heer van Nispen van Sevenaer komt op tegen de constitutionele leer van den heer Baud.

De heer van Eck bestrijdt den Minister nopens de antecedenten-polemiek.

Daarna worden de algemeene beraadslagingen over de VIIde afdeling gesloten en die over de artikelen geopend.

De artt. 82-85 worden achtereenvolgens goedgekeurd, terwijl de heer Dullert bij art. 84 vraagt naar de dading tusschen de Regering en de stad Leyden omtrent het Nosocomium, waarop de Minister antwoordt dat men zich mag vleijen dat de zaak hare verwezenlijking nadert.

Art. 86 komt daarop in behandeling, waarbij de heer Westerhoff zijn verlangen te kennen geeft dat de Groningsche Hoogeschool niet bij de anderen moge achterstaan. De discussie over dit artikel zal morgen worden voortgezet.

De zitting wordt daarop gesloten.

's GRAVENHAGE den 5 december.

Z. M. heeft goedgevonden te benoemen: 1^o, in het dijk- en polderbestuur van den Oostvoorne-polder (Noordbrabant), tot heemraad den heer A. Bakker; tot secretaris-penningmeester den heer P. Kuyk van Houwenin-ge Hz.; 2^o, in het dijkbestuur van het Oude Land van Altena (Noordbrabant), tot hoogdijkheemraden de heeren G. van Tienhoven en W. van Eeten; tot secretaris-penningmeester den heer W. J. van der Elst; 3^o, tot leden in het bestuur van den Hoogen Maasdijk van Stad en Lande van Heusden, vereenigd met den Drongelschen en Oudheuschenschen Zeedijk (Noordbrabant), de heeren T. van Bokhoven en C. A. Roomer; 4^o, tot dijkgraaf van den Oud-Glimespolder (Noordbrabant), den heer J. P. Koenraadt; 5^o, tot heemraad in het polderdistrict Culemborg den heer W. C. de Crane; 6^o, voor den polder Heenvliet (Zuidholland), tot dijkgraaf den heer C. Kwak; tot heemraad den heer A. Langstraat Az.; tot secretaris-penningmeester den heer mr. J. L. M. C. Lamaison van Heenvliet; 7^o, tot hoofdvingeland van den Noorder IJ- en Zeedijk voor den Zeevang (Noordholland), den heer J. Tuyn; 8^o, tot hoogheemraad van den Zeeburg- en Diemerdiijk (Noordholland), den heer mr. E. Huydecoper van Nigtevecht; 9^o, tot beheerder van den Verschen polder (Zeeland), den heer J. C. Hennequin; 10^o, tot heemraad van de polders Willekop, Kort-Heeswijk en Blokland (Utrecht), den heer J. J. Kersbergen; 11^o, tot ge-commiteerde in den polder Broeken en Maten (Overijssel), den heer A. van Triest; 12^o, voor de contributie Hemelum-er Oldephaert en Noordwolde c. a. Zeedijken (Friesland), tot dijkgraaf den heer T. K. Tjebbes; tot dijksgedepu-teerde den heer B. O. Baijema; 13^o, tot minderstallen in het bestuur van Wymbritserdeels c. a. contributie Zeedijken (Friesland), de heeren J. T. Ijkema en W. T. Zijlstra; 14^o, tot dijkregter van Humsterland (Groningen), den heer P. T. Gaaikeema.

De audientie van den Minister van Binnenlandsche Zaken zal op zaterdag den 6 dezer geen plaats hebben.

Gisteren avond is door den breeden kerkeraad van de Nederduitsch Hervormde gemeente alhier het navolgende negental predikanten geformeerd, waaruit een elfde predikant voor die gemeente zal worden gekozen, te weten: dd. B. ter Haar Romeny, te Gouda; J. F. Blaauw, te Rotterdam; P. G. te Winkel, te Bennebroek; T. K. M. von Baumhauer, th. en litt. dr., te Zutphen; L. W. E. Rauwenhoff, th. dr., te Dordrecht; J. J. van den Broek, te Hoorn; A. J. P. Oort, te Alkmaar; T. Poortman, te Zwolle, en F. T. de Mazure, te Drempt.

Het Hoofdbestuur der Vereeniging ter bevordering van fabriek- en handwerknijverheid in Nederland heeft zich bij adres tot Z. M. den Koning gewend, waarin eenige beschouwingen en bedenkingen ontwikkeld worden met betrekking tot het onlangs ingediend wetsontwerp tot uitbreiding der vrijdommen van den accijns op den turf en steenkolen. In stede van nominative aanwijzing der vrijdommen, wenscht de Vereeniging algeheele vrijdom voor elk verbruik van brandstoffen, ter dienste van eenigen tak van nijverheid. Her valt wel niet te ontkennen, dat de zoo noodige contróle, bij meerdere uitbreiding der vrijdommen, tevens moeilijker wordt, doch de Vereeniging, hoe zeer dit bezwaar waarderende, vindt daarin echter geen genoegzamen grond tegen haar verzoek, daar toch reeds bij het thans aanhangig wetsontwerp, met verwijzing naar later in te voeren reglementen, den vrijdom aan 5000 smeden wordt toegestaan. De Vereeniging schijnt wel te gevoelen, dat dit argument veeleer pleit voor algeheele afschaffing van den accijns, waardoor alle bezwaren vervallen, doch de Vereeniging meent ten aanzien van dezen maatregel, als geheel afhankelijk van den toestand der schatkist en met zoo vele verschillende onderwerpen van Staatsinrigting in verband, geen aan-zoek te moeten doen en bepaalde zich dus tot de algemeene vraag om algeheele vrijdom voor elk verbruik ter dienste van eenigen tak van nijverheid.

Naar men verneemt heeft de heer Vachette, directeur van het Fransche théâtre alhier, eene overeenkomst gesloten met mejufv. Fanny de Bas (pianiste van Brussel), dat zij, alvorens naar Brussel terug te keeren, zich op maandag 8 dezer in het lokaal van den Franschen schouw-burg zal doen hooren.

Door de weder opening eenige dagen geleden van de spiegel-fabriek van den heer J. J. Nieuwenhuizen alhier, kan onze stad zich op nieuw verheugen in het bezit van eenen prachtigen winkel, die, naar het algemeen gevoelen, alles overtreft wat tot hertoe in ons Land, zelfs te Brussel, van dien aard gevonden wordt. Alle lof komt daarvoor toe aan den architect, den heer Della, en aan de onderscheidene medearbeiders, als den beeldhouwer, den heer Botermans, alsmede den heer Nieuwenhuizen zelve, die allen vernieuwde bewijzen hebben geleverd, ieder in hun vak, van ook met het buitenland te kunnen wedijveren. Het is te hopen, dat deze fabriek moge bloeijen en er dus krachtig toe bijdragen om de uitzigten te verwezenlijken, welke een der bekwaamste bevoor-

deraars der nijverheid hier te Lande, dr. Bleekrode, hoogleeraar te Delft, in zijne werken deswege geopend heeft, met het oog op de materialen, die zich hier zoo uitstekend voor de spiegelvervaardiging bevinden, zoodat zij zelfs de aandacht der vreemdelingen hebben opgewekt.

Staten-Generaal.

TWEDE KAMER. — Zitting van vrijdag 5 december. Aan de orde van den dag is de voortzetting der beraadslagingen over hoofdstuk V der Staatsbegroting voor 1857.

De nog ter behandeling overig gebleven artikelen, de artt. 86-161, worden achtereenvolgens goedgekeurd. Verschillende dezer artikelen geven nog tot eenige discussie aanleiding. — Zoo antwoordt de Minister van Binnenlandsche Zaken bij art. 86, dat eene uitbreiding van het getal hoogleeraren aan de Hoogeschool te Groningen van omstandigheden afhangt en dat het lot der onderwijzers op de lagere scholen dringend voorziening eischt waartoe Z. Exc. gaarne wil medewerken. — Bij art. 121 vraagt de heer van Zuylen inlichting omtrent de bedoelingen der Regering ten aanzien der verdere voortzetting van het geologisch onderzoek, waarop de Minister antwoordt dat de mogelijkheid blijkt te bestaan om later het geologisch onderzoek te kunnen voortzetten; be-tuigende hij zijne hooge belangstelling in deze zaak. Bij art. 130 verlangt de heer Blaupot ten Cate inlichting te bekomen omtrent de werking der armwet; wijst de heer Hengst op bezwaren uit art. 36 der armwet voor vloeiende; antwoordt de Minister dat de werking der armwet nog te kort is om daarover een bepaald oordeel te vellen, erkent dat er moeilijkheden gerezen zijn over het verschil nopens het domicilie van onderstand tusschen de kerkelijke reglementen en de armwet, zegt dat men kerkelijke besturen niet kan dwingen de reglementen wijzigen in den zin der wet, meent dat het nadeel voor burgerlijke besturen zoo groot niet is en geeft te kennen dat vele bezwaren door overleg uit den weg te ruimen zijn. — Bij dat zelfde artikel vraagt de heer Westerhoff of er ook iets bekend is nopens de oorzaak der vermeerdering van het getal krankzinnigen, waarop de Minister antwoordt dat het getal krankzinnigen vroeger minder bekend was, naardien aan deze lijders toen minder zorg werd besteed. — Bij art. 131 oppert de heer de Bruggen Hugenholz bedenkingen tegen de bijdrage der Maatschappij van Weldadigheid en stelt als amendement voor het art. van f 130,000 op f 100,000 te brengen, welk amendement na gedachtenwisseling verworpen met 37 tegen 27 stemmen, verklarende de Minister alles te zullen aanwenden om den tegenwoordigen toestand van het Rijk tot de Maatschappij te doen ophouden. — Bij art. 141 (tegemeetking aan de v. scherijen) geeft de heer ter Bruggen Hugenholz in den denking dit art. te verminderen met f 200 wegens premie voor het dooden van zeehonden, welk amendement de Minister overneemt. — Bij art. 156 vraagt de heer Bosscha of in 1857 een Rijks telegraaf van Amsterdam naar het Nieuwe Diep zal worden aangelegd, waarop de Minister antwoordt deswege geene bepaalde verzekering te kunnen geven.

Alnu komt in stemming het geheele hoofdstuk V der Staatsbegroting van 1857, waarin gebudgette wijzigingen gesa- is op een bedrag van f 5,771,134.02.

De uitslag daarvan is dat zich 32 leden voor en tegen het hoofdstuk verklaren, en dus de stemming staken. Ten gevolge daarvan zal het hoofdstuk in volgende zitting op nieuw in stemming worden gebracht. Voor verklaarden zich de heeren van Lynden, de Brauw, Baud, Bieruma Oosting, van Rappard, Mackay, Heiden Reinestein, Groen van Prinsterer, Hoffman, Forest, Wintgens, Sander, Dirks, Hoekwater, van Delt, Gevers Deynoot, Vegilin van Claerbergen, Westerhoff, Taets van Amerongen, Delprat, Reinders, Blaupot ten Cate, van Franck, Kien, Wijbenga, van der Poel, Schimmelpenninck van der Oye, Stolte, Nolthoff, Storm van 's Gravesande, van Reede van Oudshoorn, de Voorzitter de heer van Golstein.

Tegen stemden de heeren Zyker, Botz, Jespers, Lom de Berg, L. D. Storm, van Nispen van Sevenaer, van Wintershoven, Meeussen, Thorbecke, van der Linde, Meylink, van Eck, Dommer van Aldersveldt, Heemstra, Bosscha, van Bosse, Hengst, Alnemaet, Godefrout, Limpens, van Akerlaken, Hoyneck van Papendrecht, Luyben, van der Veen, Dullert, de Poorter, van Hoop, van Zuylen van Nyevelt, ter Bruggen Hugenholz, Kempenaer, Beens en Sloet tot Oldhuys.

Bij deze stemming waren afwezig de heeren Stur, Rochussen, Elout van Soeterwoode en Slucher van Damme.

(Het vervolg in een volgend N^o.)

[In het overige der zitting zijn de hoofdstukken VI en VII aangenomen. Morgen discussie over hoofdstuk VIII.]

ROTTERDAM den 5 december.

Bij de belangrijke discussien, die ll. maandag en dinsdag in de zittingen der Tweede Kamer van de Staten-Generaal over den aanleg van spoorwegen in ons Vaderland gevoerd, doet het ons genoeg van een onzer correspondenten het berigt te ontvangen, dat aan de voorende werkzaamheden voor den spoorweg van Venlo, onder de leiding van den even vollen als kundigen ingenieur J. G. W. Fijnje, kracht wordt gewerkt. Twee verdienstelijke ambten van den Nederlandsch-Belgischen spoorweg, de heeren C. Vermeys en E. Serraris, zijn als opzichter en secretaris bij gezegden spoorweg overgeplaatst. — Grijpt onze correspondent deze gelegenheid aan, hulde te brengen aan onzen waardigen Minister van Binnenlandsche Zaken, aan wiens doortastend wij grootendeels de zoo spoedige verwezenlijking van dit gewichtige project te danken hebben. Hij, die vele blijken geeft van de stoffelijke belangen des vaderlands te willen behartigen, zal gewis niet achterblijven wanneer het deszelfs zedelijke belangen geldt. Met trouwen, zoo schrijft de bedoelde correspondent, wij dan ook de indiening der wet op het lager onderwijs te gemoet.

Bij de gisteren te Dordrecht plaats gehad hebbende herstemming tusschen de heeren J. Schouten Jr. Brunner, ter verkiezing van een lid voor de koophandel, zijn uitgebragt 20 stemmen; van de zijde kwam de heer J. Schouten Jr. 18 en de heer H. J. 2 stemmen, zoodat eerstgenoemde tot lid van de Tweede Kamer benoemd is.

